REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II

70. P-1100/2020-30

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Maji Jurovicki, u pravnoj stvari tužitelja EKO MEDIA d.o.o. u stečaju, OIB: 54040058240, Zagreb, Vrhovčev vijenac 44 zastupano po stečajnom upravitelju Berislavu Maksimović, Hrašćica, Ulica Braće Radića 1, Varaždin, protiv tuženika INA-INDUSTRIJA NAFTE d.d., OIB: 27759560625, Zagreb, Avenija Većeslava Holjevca 10 zastupano po punomoćnicima iz OD Orehovec & Partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene dana 17. veljače 2022. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave 28. ožujka 2022.

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" I. Utvrđuje se da postoji pravni odnos između tužitelja i tuženika temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji broj: UG-50000230-291/12 i Aneks 1 . Ugovora o poslovnoj suradnji broj: UG-50000230-291/12 zaključenih dana 20.09.2012.g.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana povuče s naplate bjanko zadužnice izdane od strane tužitelja, i to
-bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinki Batušić-Šlogar od 1.10.2012 pod poslovnim brojem OV-4955/12, u preostalom iznosu u preostalom iznosu od 37.703,59 kn
-bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1.10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4956/12, u preostalom iznosu od 83.633,09 kn
-bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1.10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4957/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4958/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4959/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4960/12.

III. Nalaže se tuženik da s osnova stečenog bez osnove vrati iznos od 35.358,58 kn za zakonskim zateznim kamatama koje teku:
-na iznos 23.304,91 kn od dana 01.01.2014. do isplate

- na iznos 12.053,67 kn od dana 06.02.2014. do isplate, u visini kamatne stope određene po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime naknade štete zbog izmakle dobiti plati iznos od 10.540.921,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku :
- na iznos 122.549,13 kn od 01.11. 2012. do isplate,
- na iznos 147.830,47 kn od 01.12. 2012. do isplate,
- na iznos 80.813,73 kn od 01.01. 2013. do isplate,
- na iznos 146.290, 09 kn od 01.02. 2013. do isplate,
- na iznos 148.270,58 kn od 01.03. 2013. do isplate,
- na iznos 144.361,54 kn od 01.04. 2013. do isplate,
- na iznos 136.026,19 kn od 01.05. 2013. do isplate,
- na iznos 134.584,87 kn od 01.06. 2013. do isplate,
- na iznos 90.496,26 kn od 01.07. 2013. do isplate,
- na iznos 78.551,58 kn od 01.08. 2013. do isplate,
- na iznos 76.455,42 kn od 01.09. 2013. do isplate,
- na iznos 98.647,94 kn od 01.10. 2013. do isplate
- na iznos 460.947,66 kn od 01.11. 2013. do isplate,
- na iznos 666.176,27 kn od 01.12. 2013. do isplate,
- na iznos 758.834,47 kn od 01.01. 2014. do isplate,
- na iznos 103.736,62 kn od 01.02. 2014. do isplate,
- na iznos 132.570,18 kn od 01.03. 2014. do isplate,
- na iznos 232.989,26 kn od 01.04. 2014. do isplate,
- na iznos 544.750,84 kn od 01.05. 2014. do isplate,
- na iznos 664.543,53 kn od 01.06. 2014. do isplate,
- na iznos 934.938,95 kn od 01.07. 2014. do isplate,
- na iznos 983421,53 kn od 01.08. 2014. do isplate,
- na iznos 1.047.508,83 kn od 01.09. 2014. do isplate,
- na iznos 587.536,24 kn od 01.10. 2014. do isplate,
- na iznos 437.546,45 kn od 01.11. 2014. do isplate,
- na iznos 662.186,62 kn od 01.12. 2014. do isplate,
- na iznos 781.180,76 kn od 01.01. 2015. do isplate,

po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročeni parnični trošak za zateznim kamatama koje teku a iznos dosuđenog troška od dana donošenja rješenja o trošku pa do isplate u visini kamatne stope koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena., sve u roku od osam dana"

II Odbija se alternativni tužbeni zahtjev koji glasi:
" Nalaže se tuženiku INA-INDUSTRIJA NAFTE, d.d., Zagreb, Avenija V. Holjevca 10.; da tužitelju EKO MEDIA d.o.o u stečaju,. Zagreb, , na ime naknade štete plati iznos od 95.607.783,30 kn sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se

određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate u roku od 8 dana.

II Nalaže se tuženiku da u roku od osam dan povuče s naplate slijedeće bjanko zadužnice :
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1.10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4955/12, u preostalom iznosu od 37.703,59 kn
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana
-bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1.10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4957/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4958/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4959/12,
- bjanko zadužnicu solemniziranu po javnom bilježniku Zinka Batušć-Šlogar dana 1 10.2012 .g. pod poslovnim brojem OV-4960/12

III. Nalaže se tuženika sa tužitelju s osnova stečenog bez osnove vrati iznos od 35.358,58 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:
-na iznos 23.304,91 kn od dana 01.01.2014. do isplate
-na iznos 12.053,67 kn od dana 06.02.2014. do isplate, u visini kamatne stope koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate u roku od 8 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročeni parnični trošak za zateznim kamatama koje teku a iznos dosuđenog troška od dana donošenja rješenja o trošku pa do isplate u visini kamatne stope koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena., sve u roku od osam dana. "

III Nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.881.250,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da su 20. rujna 2012. godine stranke zaključili su Ugovor o poslovnoj suradnji broj: UG-50000230-291/12 i Aneks 1. Ugovora o poslovnoj suradnji broj: UG-50000230-291/12 te da je predmet Ugovora (čl. 2. ) bila poslovna suradnja između tužitelja i tuženika na području vanjskog oglašavanja na vanjskim površinama benzinskih postaja tuženika. Ugovorom je tuženik ovlastio tuženika da na benzinskim postajama tuženika (koje benzinske postaje su definirane samim Ugovorom) postavi, održava i koristi oglasne površine, uz istovremenu obvezu plaćanja ugovorene naknade.

Tužitelj ističe da mu je tuženik izdao račune na ime naknada za korištenje oglasnih površina u razdoblju od listopada 2012. do rujna 2013. protivno odredbama čl. 12. i 13. Ugovora odnosno čl. 3. njegovog Aneksa 1., neosnovano zahtijevajući plaćanje iznosa naknade na koju po Ugovoru nema pravo.

Nakon što je tužitelj izjavio prigovor na predmetne račune ukazujući tuženiku kako nema pravo naplatiti cjelokupan iznos iz predmetnih računa, tuženik je podnio na naplatu zadužnice izdane od strane tužitelja protivno odredbama čl. 14. Ugovora, neosnovano raskinuo Ugovor i njegov Aneks 1. pozivajući se na navodno neispunjenje obveza iz Ugovora od strane tužitelja.

Tužitelj ističe kako je sve obveze (čije je ispunjenje bilo objektivno moguće) koje je preuzeo Ugovorom i njegovim Aneksom 1. u cijelosti ispunio, dok nije bio u mogućnosti ispuniti one obveze čija je mogućnost ispunjenja isključivo ovisila o postupanju tuženika odnosno o urednom ispunjenju obveza iz Ugovora od strane tuženika. Tužitelj smatra da se se u predmetnom slučaju nisu ostvarili uvjeti za raskid Ugovora, tužitelj smatra kako pravni odnos između tužitelja i tuženika temeljem Ugovora i njegovog Aneksa 1. i dalje postoji.

Tužitelj ističe kako tuženiku ne duguje ništa, već je naprotiv tuženik dužan tužitelju naknaditi štetu koju je tužitelju prouzročio svojim nesavjesnim postupanjem, kako stvarnu tako i u vidu izmakle dobiti.

Nedostavljanje dokumentacije potrebne za legalizaciju postojećih 374 oglasnih površina odnosno za dobivanje odobrenja od nadležnih tijela za postavljanjem novih oglasnih površina (minimalno 626) – povreda čl. 4.1. Ugovora.

Tužitelj i tuženik su prije zaključenja Ugovora bili u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji zaključenim dana 28.3.2002. godine (nastavno: Prethodni ugovor) koji je prestao važiti 21.3.2010. godine.

Temeljem Prethodnog ugovora tužitelj je na benzinskim postajama tuženika postavio 37 panoa za oglašavanje (billboard) i 179 samostojećih svjetlećih vitrina (city light) sa ukupno 374 oglasne površine, te je temeljem Ugovora ovlašten na korištenje istih uz naknadu koju je dužan mjesečno plaćati tuženiku (visina naknade je regulirana Aneksom 1. Ugovora o poslovnoj suradnji broj: UG-50000230-291/12 od dana 20.9.2012. godine) te uz obvezu da u vremenskom razdoblju od jedne godine, računajući od dana zaključenja Ugovora, ishodi svu potrebnu dokumentaciju/suglasnosti od nadležnih tijela.

Tužitelj ističe kako je ekonomsko opravdanje odnosno ekonomsku isplativost poslovne suradnje sa tuženikom temeljio isključivo na naprijed navedenoj obvezi i ovlasti da na benzinskim postajama tuženika postavi još minimalno 626 oglasnih površina te da ih ekonomski iskorištava, a sukladno tenderu tužitelja na "Upit za ponudu – oglašavanje na vanjskim površinama BP INA d.d. na području RH" tuženika od 16.3.2010. godine.

Unatoč činjenici da je tužitelj odmah nakon zaključenja Ugovora odnosno dana 30.10.2014. godine te tijekom cijele 2013. godine, sukladno čl. 19. Ugovora, tražio od tuženika da mu dostavi svu dokumentaciju potrebnu za legalizaciju postojećih oglasnih površina odnosno za dobivanje odobrenja/suglasnosti za postavljanje novih oglasnih površina, tuženik je do dana sastava ove tužbe tužitelju dostavio nepotpunu dokumentaciju koja se odnosi na samo 105 benzinskih postaja tuženika (od ukupno 434 benzinske postaje) koja dokumentacija je potpuna za samo 3 benzinske postaje tuženika.

Razvidno je da je tuženik na naprijed opisani način povrijedio obvezu preuzetu čl. 4.1. Ugovora, a na koji način je namjerno onemogućio tužitelja da ispuni svoju obvezu iz Ugovora – da legalizira postojeće oglasne površine odnosno da ishodi

odobrenja/suglasnost za postavljanje novih oglasnih površina. Navedenim postupanjem tuženika tužitelj je onemogućen i u ostvarivanju poslovnog cilja koji je tužitelj želio ostvariti zaključenjem Ugovora odnosno zbog kojega je i zaključio Ugovor sa tuženikom – ekonomsko iskorištavanje minimalno 1000 oglasnih površina na benzinskim postajama tuženika – a koji cilj je jedino ekonomski isplativ tužitelju obzirom na ugovorenu cijenu korištenja oglasnih površina. Tužitelj na ovome mjestu još jednom ističe kako su odredbe Ugovora koje se odnose na cijenu korištenja oglasnih površina od strane tužitelja dogovorene iz perspektive tužitelja kao korisnika minimalno 1000 oglasnih površina, a nikako iz perspektive tužitelja kao korisnika 137 oglasnih površina, koliko je oglasnih površina koristio u prosincu 2013. godine.

Naprijed navedenim postupanjem tuženika tužitelju je prouzročena šteta u vidu izmakle dobiti, koju dobit bi tužitelj temeljem Ugovora ostvario da je tuženik uredno ispunio svoju obvezu iz čl. 4.1. Ugovora. Dakle, da je tuženik uredno ispunio svoju obvezu iz čl. 4.1. Ugovora, tuženik bi najkasnije u roku od jedne godine od dana zaključenja Ugovora (odnosno do dana 20. rujna 2013. godine) ishodio sve dozvole za postavljanje novih 626 oglasnih površina te bi od dana 20. rujna 2013. bio u mogućnosti ekonomski iskorištavati najmanje 1000 oglasnih površina.

Dakle, izmakla dobit tužitelja u periodu od 20. rujna 2013. do 1. siječnja 2015. iznosi 9.025.868,20 kn (ovaj iznos predstavlja protuvrijednost iznosa od 1.174.482,59 EUR na dan podnošenja tužbe prema prodajnom tečaju HNB-a, obzirom da je tužitelj izračun izmakle dobiti koji prilaže ovoj tužbi sačinio u eurima), a predstavlja razliku između očekivanih prihoda koje bi tužitelj ostvario korištenjem 1000 oglasnih površina od 20. rujna 2013. do dana podnošenja tužbe i stvarno ostvarenih prihoda koje je tužitelj ostvario od dana 20. rujna 2013. do dana podnošenja tužbe.

Tužitelj ističe da tuženik nije poduzeo ništa kako bi tužitelju omogućio puno ekonomsko iskorištavanje postojećih oglasnih površina, već je tužitelju izdao račune (naknada za period od listopada 2012. do rujna 2013.) protivno odredbama čl. 12. i 13. Ugovora odnosno čl. 3. njegovog Aneksa 1., u kojim računima je zaračunata naknada za korištenje i neosvijetljenih samostojećih svjetlećih vitrina kao da su osvjetljene.

Tužitelj ističe kako unatoč naprijed navedenom tuženik zadužnice izdane od strane tužitelja do dana sastava ove tužbe nije povukao s naplate, te kako je dana 17. ožujka 2014. neosnovano raskinuo Ugovor neutemeljeno izjavivši kako ga raskida jer tužitelj nije podmirio dug po računima izdanim od strane tuženika, iako je iz naprijed navedenog razvidno kako je tužitelj u cijelosti ispunio svoju obvezu iz Ugovora koja se odnosi na plaćanje naknade za korištenje oglasnih površina.

Radi ne postupanja tuženika po ponavljanim zahtjevima tužitelja da se osvijetle neosvijetljene samostojeće svjetleće vitrine tužitelje je pretrpio i štetu u vidu izmakle dobiti iz razloga što nije bio u mogućnosti ekonomski iskorištavati u punom obujmu neosvijetljene vitrine. Da je tuženik postupio savjesno tužitelj bi bio u mogućnosti svojim komitentima prodati svih 179 samostojećih svjetlećih vitrina po punoj cijeni, a kao tuženik nije postupao savjesno na strani tužitelja je nastala šteta u vidu izmakle dobiti u iznosu od 1.404.877,80 kn (ovaj iznos predstavlja protuvrijednost iznosa od 182.808,40 EUR na dan podnošenja tužbe prema prodajnom tečaju HNB-a, obzirom da je tužitelj izračun izmakle dobiti koji prilaže ovoj tužbi sačinio u eurima), koji iznos predstavlja razliku između prodajne cijene osvijetljenih vitrina koja se mogla očekivati po redovnom tijeku stvari da je tuženik ispunio svoju obvezu i stvarno ostvarene dobiti od prodaje predmetnih vitrina.

Tužitelj pojašnjava kako tuženik, u pojedinim slučajevima rekonstrukcija/radova na benzinskim postajama nije, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, o tome

prethodno obavijestio svoje izvođače radova o postojanju oglasnih površina tužitelja na benzinskim postajama koje će se rekonstruirati, uslijed čega su neke oglasne površine koje koristi tužitelj trajno uništene.
Tako je tužitelj, tek nakon obavljenih radova rekonstrukcija benzinskih postaja tuženika – BP Marsonija-sjever, BP Kaštel Stari-sjever i BP Zagreb-Bukovačka – prilikom obilaska predmetnih oglasnih površina radi njihovog održavanja utvrdio kako su oglasne površine postavljene na navedenim benzinskim postajama tuženika, i to:

- evidencijski broj 1459 (BP Marsonija-sjever);
- evidencijski broj 1137, 1138, 1141, 1142 (BP Kaštel Stari-sjever);
- evidencijski broj 1001 (BP Zagreb-Bukovačka),

trajno uništene, tako da je nesavjesnim postupanjem tuženika tužitelju nastala šteta u iznosu od 110.175,00 kn, a koji iznos predstavlja trošak nabavke šest komada novih oglasnih površina i njihovo postavljanje.
Tuženik je protivno načelu savjesnosti i poštenja postavljao nove oglasne površine na način da je istima zaklonio od pogleda oglasne površine tužitelja, čime je onemogućio tužitelja da koristi svoje oglasne površine odnosno smanjio njihovu tržišnu vrijednost i to na benzinskim postajama:

- BP Velika Mlaka jug;
- BP Zagreb-Maksimirska jug;
- BP Zagreb-Aleja Bologne;
- BP Split-Pojišan;
- BP Poreč-Vukovarska;
- BP Varaždin-Međimurska;
- BP Slavonski Brod-Svačićeva;

pa predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.
Tuženik navodi kako u odnosu na dio tužbenog zahtjeva pod točkom 2., kao i eventualnog tužbenog zahtjeva pod točkom 2. kojima se traži da se tužitelju naloži da s naplate povuče bjanko zadužnice, tužitelj nema pravni interes za takav tužbeni zahtjev jer nije točno da su sve navedene zadužnice upućene Financijskog agenciji na naplatu (nego su upućene tek zadužnice ovjerene pod posl. br. OV-4952/12, OV-4953/12, OV-4954/12 i OV-4955/12), tako da su tužbenim zahtjevom obuhvaćene i zadužnice koje se nalaze kod tuženika te nisu poslane na naplatu.
Tuženik navodi kako je među strankama nesporno da u parnične stranke bile u odnosu poslovne suradnje u pogledu oglašavanja na oglasnim površinama u vlasništvu tuženika, i to temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od dana 20. rujna 2012. godine te Aneksa I toga Ugovora sklopljenog istoga dana (dalje u tekstu: Ugovor), da tužitelj nije u cijelosti podmirio račune izdane sa osnova naknade za korištenje oglasnih površina, kao niti uplatio depozit ni podmirio dugovanje s osnova režijskih troškova, da je tuženik tužitelju pisanim putem ostavio naknadni rok za podmirenje dugovanja s osnova naknade za korištenje oglasnih površina te po proteku toga roka zbog neispunjenja pisanim putem raskinuo Ugovor.
Tuženik navodi kako je člankom 21. Ugovora predviđeno da svaka ugovorna strana može raskinuti ugovor ukoliko ugovorna strana ne izvršava ugovorom preuzete obveze na način i u rokovima previđenima ugovorom, ali je tuženik iako su već ranije ostvareni uvjeti za raskid Ugovora, tužitelju omogućio dodatni rok za ispunjenje ugovornih obveza.

Tuženik ističe kako je dopisom 14. siječnja 2014. upozorio tužitelja na postojeće dugovanje s osnova naknade za korištenje oglasnih površina u iznosu od 114.836,00 kn te mu ostavio rok od 15 dana za isplatu toga iznosa, uz upozorenje da dopis predstavlja poziv na ispunjenje obveze u naknadnom roku pod prijetnjom raskida Ugovora, a nepodmirena je bila i tražbina sa osnova režijskih troškova te ugovoreni depozit.

Tuženik pojašnjava da se tužitelj očitovao dopisom od 29. siječnja 2014. i naveo da je podmirio 80% duga po izdanim fakturama, a da nepodmirenu tražbinu tuženik naplati prisilnim putem temeljem zadužnica koje su dane kao osiguranje plaćanja, što je u konačnici tuženik i učinio.

**Naime, iz predmetnog Dopisa proizlazi:**

- **da tužitelj tuženikove račune nikada nije reklamirao,**
- **da niti predmetnim Dopisom tužitelj račune nije reklamirao, budući u istome ne navodi da bi naknada iz bilo kojega razloga bila netočno obračunata (a kako sada u Tužbi tvrdi),**
- **da je sam tuženik tužitelja uputio da neplaćeno dugovanje naplati prisilnim putem (a što tuženik nije uspio do dana sastava ovoga Odgovora na tužbu budući su bankovni računi tužitelja u blokadi),**
- **da tužiteljevo držanje razvidno iz toga Dopisa ukazuje na to da isti ne samo da predmetne račune nije podmirio niti ima namjeru podmiriti, nego i da bi sa istim postupanjem nastavio u narednom razdoblju.**

Uzimajući u obzir gore navedeno, kao i okolnost da je tražbina i nadalje ostala nepodmirena, da tražbine niti djelomično nisu podmirene za tri uzastopna mjeseca (listopad, studeni i prosinac 2013.) te da je u odnosu na pojedine nepodmirene tražbine zakašnjenje dosegnulo i 491 dan, tuženik je bio primoran raskinuti Ugovor, što je i učinio dana 17. ožujka 2014. godine.

Tuženik ističe kako je među strankama od raskida Ugovora nesporno da tužitelj nije u cijelosti podmirio tražbinu tuženika, da je isto odbio učiniti te svojim postupanjem dao do znanja da će takvo stanje odražavati, slijedom čega je tuženik osnovano odlučio raskinuti Ugovor radi neispunjenja ugovornih obveza koje su ostale neispunjene, ostati će ostati i nadalje neispunjene budući su računi tužitelja u blokadi te je pokrenuo postupak predstečajne nagodbe.

S time u svezi, neosnovan je tužiteljev zahtjev usmjeren na utvrđenje da Ugovor nije raskinut, kao i na utvrđenje da je pokrenuti postupak prisilne naplate po zadužnicama nezakonit te zahtjev da se iste povuku s naplate, sve budući da je tuženik postupak prisilne naplate pokrenuo temeljem valjano izdanih zadužnica, a radi naplate dospjelih a nepodmirenih tražbina radi osiguranja kojih su zadužnice dane.

Ugovorom parničnih stranaka ugovorena je obveza tužitelja da za postojeće oglasne površine ishodi potrebne dozvole te je odredbom čl. 6.1. Ugovora utvrđeno da je pravodobna pribava dozvola isključiva odgovornost tužitelja. Također, uz pitanje pribave dozvola vezano je i pitanje osiguravanja osvjetljenja oglasnih površina (sukladno odredbi čl. 4.1.5. Ugovora), s budući je ishođenje dozvola pretpostavka omogućavanja cijelo noćne isporuke električne energije.

Potrebno je uzeti u obzir da je za dio oglasnih površina preduvjet za dostavu dokumentacije bilo da tužitelj dostavi idejni projekt sa ucrtanim lokacijama oglasnih površina kako bi tuženik mogao utvrditi za koje nekretnine treba dostaviti dokumentaciju, a s čime je tužitelj otezao.

Tuženik je već nakon manje od 2 mjeseca od dana sklapanja Ugovora pripremio dokumentaciju za poznate oglasne površine, a koja je dokumentacija predstavljala obimni materijal pohranjen na CD-u. Tuženik je telefonskim pozivima i e-mailom

višekratno pozivao tužitelja da predmetnu dokumentaciju preuzme, a za što tužitelj nije pokazivao interes.

Tuženik smatra kako je neosnovan i tužbeni zahtjev kojim tužitelj potražuje naknadu štete koja se sastoji od izmakle dobiti u vidu "razlike između očekivanih prihoda koje bi tužitelj ostvario korištenjem 1000 oglasnih površina od dana 20. rujna 2013. do dana sastava tužbe u iznosu od 9.025.868,20 kn, izmakle dobiti za prodajnu cijenu osvijetljenih vitrina u odnosu na neosvijetljene u iznosu od 1.404.877,80 kn te naknade štete navodno nastale uništenjem oglasnih površina na trima lokacijama u iznosu od 110.175,00 kn jer temeljem odredbe čl. 21. st. 5. Ugovora, a sukladno kojoj odredbi iznos u visini od 40% od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina predstavlja maksimalni iznos štete koji može biti naplaćen po tome Ugovoru, pri čemu isti obuhvaća naknadu štete i izmaklu dobit, a obzirom na obračunatu naknadu za korištenje oglasnih površina, riječ je o iznosu od 34.824,00 €.

Tuženik smatra kako je i zahtjev za naknadom izmakle dobiti zbog nekorištenja 1000 oglasnih površina neosnovan jer je tu riječ o očekivanim prihodima, ali u konkretnom slučaju u trenutku sklapanja Ugovora postoje tek 374 oglasne površine, nije redovan tijek stvari da tužitelj odjednom raspolaže sa 1000 oglasnih površina pa predlaže odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom u cijelosti.

3. Tuženik je 24. ožujka 2015. podnio protutužbu navodeći kako je unatoč tome što je 17. ožujka 2014. raskinut Ugovor o zakupu sklopljen među strankama, kao i Anex I istoga, tužitelj nastavio, i to bez pravne osnove, koristiti predmet zakupa. Uklanjanje oglasnih površina tužitelja je njegova ugovorna obveza, a sukladno odredbi čl. 5.1.13. Ugovora o poslovnoj suradnji, tužitelj je dužan po prestanku Ugovora u roku od 90 dana demontirati i ukloniti sve oglasne površine i vratiti zemljište na kojima su instalirane u prvobitno stanje, kao i prestati sa oglašavanjem na tim oglasnim površinama. S obzirom na raskid ugovora, ugovoreni 90-odnevni rok protekao je 16. svibnja 2014., a tužitelj nije ispunio tu svoju ugovornu obvezu.

Tuženik ističe i prigovor prijeboja radi povrata stečenog bez osnove, a budući je riječ o uporabi tuđe stvari u svoju korist, bez neplaćanja bilo kakve naknade, pa tuženik od tužitelja potražuje isplatu sukladno mjesečnoj naknadi koja bi tuženiku pripala da je ugovor o zakupu ostao na snazi za razdoblje od isteka roka za demontažu i uklanjanje oglasnih površina nakon raskida ugovora pa do dana sastava podneska. Visina je određena s obzirom na visinu naknade za zakup, a uzimajući u obzir prosječnu mjesečnu naknadu u prethodnom razdoblju trajanja ugovora od listopada 2012. do prosinca 2013., a koja je prosječno iznosila 38.000,00 kn mjesečno.

Tuženik, opreza radi, za slučaj da iz nekoga razloga sud tužiteljev tužbeni zahtjev nađe osnovanim, tuženik ovim podneskom ističe prigovor radi prijeboja iznosa od 380.000,00 kn, uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od 24. ožujka 2015. pa do namirenja po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za osam (8) postotnih poena, time da se utvrdi da rečena tražbine tuženika prema tužitelju postoji te izvrši prijeboj iste sa iznosom dosuđenim tužitelju.

4. Sud je po podnesenoj protutužbi oformio novi spis koji se vodi pod poslovnim brojem P-1163/2015.

5. Tužitelj je podneskom od 1. rujna 2015. izvijestio sud da je nad njim 17. ožujka 2015. otvoren postupak predstečajne nagodbe rješenjem FINE klasa: UP/I/110/07/14-01/7628 i predložio prekid postupka.

6. Sud je rješenjem poslovni broj P-3135/14 od 17. rujna 2015. odredio prekid postupka.

7. Tužitelj je podneskom od 29. listopada 2015. predložio nastavak postupka navodeći kako je nad tužiteljem, dužnikom u postupku predstečajne nagodbe 17. ožujka 2015. otvoren postupak predstečajne nagodbe, a ne nad tuženikom.

8. Sud je rješenjem poslovni broj P-3135/14 od 19. studenog 2015. nastavio prekinuti postupak pod novim poslovnim brojem P-215/2019.

9. Sud je rješenjem poslovni broj P-215/2019 od 10. ožujka 2020. odredio prekid postupka jer je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu poslovni broj St 868/2019 od 23. siječnja 2020. nad tužiteljem otvoren stečajni postupak.

10. Stečajni upravitelj tužitelja je podneskom od 18. ožujka 2020. obavijestio sud da preuzima postupak i predložio nastavak prekinutog postupka.

11. Sud je rješenjem poslovni broj P-215/2019 od 12. svibnja 2020. nastavio prekinuti postupak pod novim poslovnim brojem P-1100/2020.

12. Sud je u dokaznom postupku temeljem članka 220. st .2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08; 57/11,148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 u daljnjem tekstu: ZPP) izvršio uvid ugovor o poslovnoj suradnji (list 14 do 36 spisa), u Aneks 1 ugovora o poslovnoj suradnji (list 37 do 40 spisa), u račune (list 31 do 520, 115 do 117 spisa), u dopis tužitelja tuženiku (list 53 spisa), u obavijest o raskidu ugovora (list 55 spisa), u tehničku specifikaciju za citylight i billboard plakate za INA benzinske postaje (list 57 do 60 spisa), u ponudu tužitelja za oglašavanje na vanjskim površinama BP INA d.d. (list 61 do 70 spisa), u zapisnike sa sastanaka (list 71 do 75 spisa), u zahtjev za ishođenje dokumentacije (list 75 do 77 spisa), u e-mail korespondenciju (list 78 do 82 spisa), u popis neosvijetljenih reklamnih površina (list 86 i 87 spisa), u pregled prometa (list 91 do 118 spisa). u u preslike fotografija (list 123 do 136 spisa), u poziv tuženika tužitelju na plaćanje (list 149 spisa), u izvod otvorenih stavki (list 152 do 173 spisa), u idejni projekt s pratećom dokumentacijom (list 232 do 799 spisa), u izračun izgubljene dobiti (list 804 do 822 spisa), u dokaznu dokumentaciju (list 834 do 962 spisa), u ugovore o oglašavanju i anekse (list 963 do 977 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu Stpn-244/2015 kojim je odobreno sklapanje predstečajne nagodbe (list 980 do 1011 spisa), u prijavu tražbine (list 1012 do 1016 spisa), u financijsku dokumentaciju (list 1164 do 1413 spisa), u saslušao svjedoke Davora Peruško, zakonskog zastupnika tužitelja Damira Petrušić, (list 1025), Zrinku Putrić, Gordanu Stipić, Ilijanu Palčec proveo financijsko vještačenje po vještaku Zdravku Brestovac, proveo financijsko vještačenje po vještaku Omazić d.o.o, u prijavu tražbine u stečajnom postupku (list 1463 do 1471 spisa), u stečajni plan (list 1503 do 1532 spisa), u stručno mišljenje Savjetodavnog centra Zagreb d.o.o. (list 1586 do 1592 spisa).

13. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, kao i na temelju rezultata cjelokupnog raspravljanja, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan, kao i da nije osnovan alternativni tužbeni zahtjev.

14. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje da postoji pravni odnos među strankama temeljem ugovora o poslovnoj suradnji, zahtjev za povlačenje bjanko zadužnica s naplate, zahtjev za isplatom stečenog bez osnove iznosa od 35.358,58 kn sa zakonskim zateznim kamatama, zahtjev za naknadu štete zbog izmakle dobiti u iznosu od 10.540.921,00 kn, kao alternativni tužbeni zahtjev na ime naknade štete u iznosu od 95.607.783,30 kn.

15. Tuženik je podnio protutužbu kojom traži utvrđenje tražbine tuženika-protutužitelja u iznosu od 558.454,64 kn, demontiranje i uklanjanje oglasnih površina koja protutužba se vodi pod poslovnim brojem P-1163/2015 i koji je u prekidu pa se u ovom postupku ne odlučuje o protutužbi .

16. Među strankama nije sporno da su zaključile ugovor o poslovnoj suradnji 20. rujna 2012. radi postavljanja svjetlećih reklama i vanjskog oglašavanja i to ukupno 374 oglasne površine.

17. Među strankama je sporno da li je ugovor o poslovnoj suradnji raskinut 17. ožujka 2014. da li je tužitelj ispunio ugovorne obveze, odnosno platio ispostavljene račune, a sporno je i pitanje da li je i kakva šteta nastala tužitelju.

18. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je proveo dokaz saslušanjem svjedoka i proveo dva financijska vještačenja.

19. Radi utvrđenja sporne činjenice da li su postojali uvjeti za raskid ugovora na dan 17. ožujka 2014., koliko su iznosile dospjele obveze tužitelja prema tuženiku, kao i u kojem iznosu je tuženik naplatio zadužnice tužitelja, sud je proveo financijsko vještačenje Iz nalaza i mišljenja vještaka Zdravka Brestovac dipl. oec. proizlazi da tuženik nije izdavao račune tužitelju po mjesecima, nego je račune za razdoblje od listopada 2012. do svibnja 2013. izdao 5. srpnja 2013. s datumom dospijeća 20. srpnja 2013. time da je na svakom računu navedeno za koliko oglasnih površina se račun izdaje i po kojoj cijeni.
Iz nalaza proizlazi i da su obje stranke navedene račune proknjižili u svojim poslovnim knjigama upravo u iznosima na koje glase.
Iz nalaza proizlazi da je dospjela, a neplaćena obveza tužitelja prema tuženiku na dan 17. ožujka 2014. iznosila 160.592,81 kn jer je tužitelj od izdanih 570.106,87 kn platio 50.000,00 kn, a tuženik je po zadužnicama naplatio iznos od 378.663,32 kn.

20. Tuženik nije imao prigovora na nalaz i mišljenje.

21. Tužitelj je prigovarao nalazu i mišljenju vještaka smatrajući da je izrađeno paušalno tako da je vještak došao do pogrešnih zaključaka, ali ničim posebno ne obrazlaže koji su to konkretni prigovori nego samo ponavlja navode iz tužbe, ali ne predlaže dodatno saslušati vještaka.

22. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Zdravka Brestovac dipl. oec. jer je izrađeno sukladno pravilima struke, a upravo iz dokumentacije u spisu proizlazi da je dugovanje tužitelja prema tuženiku na dan 17. ožujka 2014. iznos od 160.592,81 kn, što stranke niti ne spore. Sud, dakle, zaključuje da su na dan 17. ožujka 2014. postojali uvjeti za raskid ugovora jer je postojalo dugovanje tužitelja prema tuženiku

23. Radi utvrđenja sporne činjenice izmakle dobiti radi sud je proveo financijsko vještačenje po vještaku Omazić d.o.o.

24. Iz nalaza i mišljenja vještaka Omazić d.o.o. proizlazi kako je ukupni iznos štete i izmakle dobiti u skladu sa čl. 21.5. Ugovora, gdje je regulirano da ukoliko Ugovor bude raskinut krivnjom Tužitelja ili Tuženika u bilo kojem trenutku tijekom važenja Ugovora, ugovorna strana koja je skrivila raskid Ugovora obavezuje se obeštetiti drugu ugovorenu stranu u visini 40% od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina, pa je to iznosi 72.968,00 EUR, plativo u kunama po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.

Visinu izgubljene dobiti i stvarne štete vještak je utvrdio sukladno članku 21.5. Ugovora o poslovnoj suradnji broj UG-50000230-291/12 zaključenog 20.09.2012. godine, a Naslovnom sudu prepušta da ocijeni da li je Ugovor raskinut krivnjom tužitelja ili tuženika. (točka 4. Nalaza)

Visina izgubljene dobiti tužitelja u razdoblju od ožujka 2014. (raskid ugovora) do rujna 2022. god. (važenje ugovora), koju je tužitelj mogao ostvariti prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji broj UG-50000230-291/12, zaključenim dana 20. rujna 2012. na rok od 10 godina, a čije je ostvarenje spriječeno raskidom ugovora 17. ožujka 2014. iznosi ukupno 394.131,67 kn i navedeni iznos predstavlja izmaklu dobit tužitelja za vrijeme kada nije mogao obavljati reklamne poslove na ugovorenim oglasnim površinama po Ugovoru o poslovnoj suradnji. (točka 5. Nalaza)

Vještak se u nalazu nije upuštao u utvrđenje da li tužitelj ima pravo na izgubljenu dobit i tko je kriv za raskid Ugovora, nego je utvrdio ukupni iznos štete i izmakle dobiti u skladu sa čl. 21.5. Ugovora, gdje je regulirano da ukoliko Ugovor bude raskinut krivnjom tužitelja ili tuženika u bilo kojem trenutku tijekom važenja Ugovora, ugovorna strana koja je skrivila raskid Ugovora obavezuje se obeštetiti drugu ugovorenu stranu u visini 40% od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina i visina izgubljene dobiti tužitelja u razdoblju od 17. ožujka 2014. (raskid ugovora) do 20. rujna 2022. god. (važenje ugovora) s osnove ne realizacije Ugovora.

25. Tužitelj je progovarao nalazu i mišljenju vještaka Omazić d.o.o. navodeći kako vještak nije odgovorio na zadatke i ne dozvoljeno je primijenio odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji pretpostavljajući njihovu primjenu, tužitelj smatra kako se treba Zakon o obaveznim odnosima i to čl. 1089. u pogledu čl. 15.1.5.

U pogledu ekonomskih pokazatelja tužitelj navodi kako je u nalazu vještaka pod točkom 2 opisan prihod društva EKO MEDIJE od 2008. do 2010. i to (tablica 1. redni broj 5 i 6) vještak navodi RP kao reklamni pano, dok se u stvari radi o reklamnoj površini koja je osnovna komercijalna jedinica na kojoj se temelji poslovni ugovoreni odnos i koja se kao takva fakturira klijentu.

Pojašnjava kako reklamni pano može imati od 1 do 4 površine te nikako ne može biti referentan za analizu prihoda već samo eventualno za analizu investicije u koju vještak uopće nije ulazio.

Iz tablice je isto tako vidljivo da je promet po reklamnoj površini drastično pao sa 4.471,00 kn u 2009. za 50% u sljedećoj kalendarskoj godini 2010., zbog perioda rada bez ugovora.
Vještak je očito koristio tablicu koju je EKO MEDIA priložila uz tužbu sa nazivom "Dokazna dokumentacija – dopuna" tako da iz tablice vještaka proizlazi kako se koristio informacijama iz dokumenata "Dokazna dokumentacija – dopuna" jer su podaci iz njegove tablice 1. identični dijelu podataka iz tablice 4. dokumenta EKO MEDIJE.
Tužitelj se očituje i na stranicu 11 nalaza u kojoj je navedeno da je prosječno ostvareni prihod po reklamnom panou u razdoblju prije raskida ugovora 293,22 kn (točka 3. tablica 2), a vještak uopće nije koristio podatke od 2003. do 2007., koji su u normalnijim okolnostima bili bitno povoljniji, tako je vidljivo da je u tom periodu prosječno ostvareni prihod po reklamnoj površini bio mjesečno 519,55 kn.
U tablici 4 točka 2.3 dokument EKO MEDIJA je jasno navedeno da je realno planiran prihod višestruko veći nego što je vještak naveo, a dokaz su i cijene konkurencije iz točke 3 navedenog dokumenta. Prosječan prihod konkurentskih kuća mjesečno iznosi po reklamnoj površini 1.667,18 kn, tako da smatra da bi izgubljeni (neostvareni) prihod za ugovorene oglasne površine u razdoblju od ožujak 2014. do rujan 2022. bio bi 22.257.113,33 kn.
Tužitelj smatra da se troškovi ne mogu računati linearno temeljem prethodnih troškova jer je jasno da je poslovanje sa ¼ upotrebljivih površina nerentabilno i neefikasno te da je odnos prihoda i rashoda nepovoljan. U troškovima moraju biti sadržani davanja prema INI, a ona u tom razdoblju (po metodi kojom se računao vještak) iznosi 15.321.250 kn što je definirano kao fiksna stavka ugovora te iznosi 42% ukupnih troškova. Ostatak troškova je opisan u navedenom dokumentu gdje su operativni (plaće, režije i sl.) i varijabilni troškovi (vezani direktno uz postavljanje plakata i sl.) ostalih 58%.
Tužitelj smatra da je vještačenje metodološki pogrešno jer se vještak oslonio na tablice koje je tužitelj priložio uz tužbu bez da se potrudio s nekim usporednim TD utvrditi parametre koju bi odredili izgubljenu zaradu.

26. Vještak se podneskom od 26. listopada 2020. očitovao na prigovore tužitelja navodeći kako u nalazu i mišljenju nije ne dozvoljeno primijenio odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji nego je sukladno Ugovoru utvrdio elemente za izračun izgubljene dobiti (tablica 3. točka 4. nalaza) te na osnovu utvrđenih elemenata utvrdio iznos štete i izmakle dobiti sukladno članku 21.5 Ugovora.
Ukupni iznos štete i izmakle dobiti u skladu sa čl. 21.5. Ugovora, gdje je regulirano da ukoliko Ugovor bude raskinut krivnjom tužitelja ili tuženika u bilo kojem trenutku tijekom važenja Ugovora, ugovorna strana koja je skrivila raskid ugovora obvezuje se obeštetiti drugu ugovorenu stranu u visini 40 % od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina, iznosi 72.968,00 EUR, plativo u kunama po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.
Visinu izgubljene dobiti i stvarne štete vještak je utvrdio sukladno članku 21.5. Ugovora o poslovnoj suradnji broj UG-50000230-291/12 zaključenog 20. rujna 2012., a sudu prepustio da ocijeni da li je Ugovor raskinut krivnjom tužitelja ili tuženika. (točka 4. Nalaza)
Nadalje, u nalazu i mišljenju (točka 5.) vještak je temeljem prosječno ostvarenog mjesečnog prihoda iz tablice 2. nalaza u razdoblju od 2012.-2013. (potpis ugovora do raskid ugovora), utvrdio očekivani ukupan prihod za ugovorenih ukupno 1000 oglasnih površina po Ugovoru o poslovnoj suradnji broj UG-50000230-291/12,

zaključenim dana 20. rujna 2012. na rok od 10 godina, odnosno za razdoblje ožujak 2014. (raskid ugovora) do rujan 2022. godine (važenje ugovora) te isti umanjio za troškove i utvrdio izgubljenu dobit tužitelja s osnove ne realizacije Ugovora u iznosu od 394.131,67 kn.

Vještak se u nalazu nije upuštao u utvrđenje da li tužitelj ima pravo na izgubljenu dobit i tko je kriv za raskid Ugovora to prepušta Naslovnom sudu, nego je utvrdio ukupni iznos štete i izmakle dobiti u skladu sa čl. 21.5. Ugovora, gdje je regulirano da ukoliko Ugovor bude raskinut krivnjom tužitelja ili tuženika u bilo kojem trenutku tijekom važenja Ugovora, ugovorna strana koja je skrivila raskid Ugovora obvezuje se obeštetiti drugu ugovorenu stranu u visini 40 % od ukupnog iznosa godišnje naknade za korištenje oglasnih površina i visina izgubljene dobiti tužitelja u razdoblju od 17. ožujka 2014. (raskid ugovora) do 20. rujna 2022. god. (važenje ugovora) s osnove ne realizacije Ugovora.

Vještak navodi kako u nalazu i mišljenje prilikom izrade tablica nije koristio tablicu koju je EKO MEDIA priložila uz tužbu nego je podatke za tablicu 1. nalaza koristio podatke iz financijskih izvještaja dostavljenih od strane tužitelja za razdoblje 2008. do 2010. i iste priložio uz nalaz i mišljenje, a podatke za tablicu 2. i tablicu 3. je koristio podatke iz financijskih izvještaja dostavljenih od strane tužitelja za razdoblje 2012. do 2013. i Ugovora zaključenih između tužitelja i tuženika 28. ožujka 2002. i 20. rujna 2012. godine.

Tužitelj navodi da je u tablici 4. Točka 2.3. dokumenta EKO MEDIA jasno navedeno da je realno planiran prihod višestruko veći nego što je vještak naveo, a uz navedenu tablicu tužitelj nije dostavio potpisane ugovore temeljem kojih je kako navodi realno planirao prihod a niti drugu dokumentaciju iz koje bi se moglo zaključiti da je ugovoren posao tužitelja s drugim kupcima koji je propao zbog raskida ugovora sa tuženikom.

Nadalje, vještak u nalazu i mišljenju nije vršio plan prihoda tužitelja nego je temeljem prosječno ostvarenog mjesečnog prihoda iz tablice 2. nalaza u razdoblju od 2012.-2013. (potpis ugovora do raskid ugovora), utvrdio očekivani ukupan prihod za ugovorenih ukupno 1000 oglasnih površina po Ugovoru o poslovnoj suradnji broj UG-50000230-291/12, zaključenim dana 20. rujna 2012. na rok od 10 godina, odnosno za razdoblje ožujak 2014. (raskid ugovora) do rujan 2022. godine (važenje ugovora), te isti umanjio za troškove i utvrdio izgubljenu dobit tužitelja s osnove ne realizacije Ugovora u iznosu od 394.131,67 kn.

27. Tužitelj je podneskom od 4. siječnja 2021. očitovao na nalaz i mišljenje vještaka Omazić d.o.o. i na dopunu nalaza i mišljenja u bitnome navodeći da se vještak upustio u pravna razmatranja, a nije odgovorio na zadatak suda radi čega je vještak odstupio od parametara tržišta i predložio da se vještak usmeno očituje na prigovore tužitelja.

28. Vještak se usmeno očitovao na prigovore tužitelja na ročištu 15. rujna 2021. navodeći kako ostaje u cijelosti kod svog pisanog nalaza i mišljenja od 27. prosinca 2019. kao i kod očitovanja na podnesak tužitelja od 26. listopada 2020. Naglašava da tužitelj uz podnesak kojim prigovara nalazu i mišljenju vještaka ne dostavlja nikakvu relevantnu niti knjigovodstvenu dokumentaciju niti bilo koju drugu dokumentaciju nego samo podneske u kojima iznosi planirane i očekivane prihode i dobit bez da dostavi iti jedan dokument, ugovor koji je izgubio ili raskinut s trećima radi raskida ugovora s tuženikom. Vještak se u nalazu nije bavio planiranjem prihoda po pojedinim jedinicama već je temeljem stvarnih ostvarenih rezultata tužitelja u

prethodnom razdoblju na osnovu kojih je utvrdio određeni prihod po reklamnom panou u razdoblju 2008. do 2010. i u razdoblju 2012. i 2013. za vrijeme trajanja zaključenog ugovora s tuženikom. Naglašava da je i u razdoblju 2008. i 2010. prosječna ostvarena mjesečna dobit tužitelja bila 4.500,00 kn mjesečno odnosno za tri godine prosječna dobit je bila 54.701,00 kn., a da bi prosječna dobit za 2012. i 2013. bila 20.838,00 kn Tužitelj temeljem excel tablica i temeljem procjena bez i jednog dokaza planira ostvariti 128.000.000,00 kn prihoda ničime ne potkrepljujući koji su to ugovori s trećima, i utvrđuje ukupne troškove u ukupnom prihodu u iznosu od 37.000.000,00 kn bez ijednog materijalnog dokaza jer tužitelj nije vještaku dostavio ugovore koje tužitelj nije realizirao s trećima zbog raskida ugovora s tuženikom.

Naglašava da je nalaz radio temeljem stvarnih podataka koje je tužitelj prikazao u svojim poslovnim knjigama, odnosno financijskim izvještajima koje je uredno predao u Poreznu upravu. Nadalje, koliko je vještaku poznato tužitelj je i dalje u posjedu ugovorenih reklamnih panoa pa mu ne treba procjena što bi ostvario, nego je mogao dostaviti relevantne knjigovodstvene podatke, a ne procijenjene ili planirane podatke koliko je ostvario u razdoblju od raskida ugovora do današnjeg dana jer je još uvijek u posjedu reklamnih panoa.

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tužitelja na temelju koje dokumentacije je vještak izračunao izgubljenu dobit na stranici 9 nalaza i mišljenja, pojašnjava da je u nalazu decidirano odgovoreno na to pitanje sukladno čl. 21. 5. ugovora. Vještak se u nalazu nije upuštao tko je kriv za raskid ugovora već sukladno čl. ugovora 21. 5. utvrdio elemente za izračun izgubljene dobiti te ukupni iznos štete izgubljene dobiti sukladno čl. 25.1. ugovora. Svi elementi za izračuna su bili navedeni u ugovoru. Vještak naglašava kako je ispod svake točke nalaza naveo dokaz iz kojega je koristio podatke za izračun izgubljene dobiti.

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tužitelja kako to da vještak nije uočio da prosječni prihod po reklamnoj površini iznosi mjesečno 519,55 kn nego je uzeo u obzir da je prosječni prihod po reklamnom panou 293,22 kn, navodi da je prosječni ostvareni prihod utvrdio temeljem računa dobiti i gubitka i poslovanja ostvarenog prije i za vrijeme zaključenog ugovora, dakle, temeljem financijskih izvještaja tužitelja. Temeljem koje dokumentacije je tužitelj došao do 519,55 kn nije jasno jer u spis je dostavio samo excel tablice i grafikone, a nije dostavio ugovore zaključene s trećima. Vještak samo može izraditi nalaz samo temeljem relevantne knjigovodstvene dokumentacije.

Vještak pojašnjava da nije izračunao koliki je prosječni prihod po reklamnoj površini usporednih pravnih osoba koje se bave istom djelatnošću jer mu nije dostupna relevantna dokumentacija trećih usporednih firmi koje se bave istom ili sličnom djelatnošću. Isto tako potpuno je nejasno temeljem kojih podataka je tužitelj na str. 6. podneska tužitelja od 28. prosinca 2020. došao do usporednog podatka da je prosječni ostvareni mjesečni prihoda 1.667,18 kn. Vještak ne želi komentirati excel tablice tužitelja. Ponavlja i posebno naglašava da, ako je tužitelj u posjedu tih panoa i danas, znači da postoji relevantna dokumentacija o tome koliki prihod ostvaruje od iznajmljivanja iz koje će se vidjeti ugovorena cijena iznajmljivanja, odobreni rabati, odobreni casa sconto i sve što je potrebno za utvrđenje izgubljene dobiti po ugovorima zaključenih s trećima.

29. Tužitelj je ostao kod svih iznesenih prigovora na nalaz i mišljenje vještaka Omazić d.o.o. i predložio nadvještačenje koje bi bilo provedreno po nekoj drugoj metodi, a ne školskoj, koju je primijenio vještak.

30. Sud je odbio prijedlog tužitelja za provođenjem nadvještačenja kao nesvrsishodno i nepotrebno jer smatra kako su provedena dva financijska vještačenja koja su u cijelosti odgovorila na postavljene zadatke.

31. Sud je prihvatio matematički dio nalaza i mišljenja vještaka Omazić d.o.o., ali budući da sud smatra kako je tuženik odgovoran za prijevremeni raskid ugovora upravo zato što nije uredno izvršavao svoje obveze, odnosno nije plaćao ispostavljene račune, onda nema ni pravo na izgubljenu dobit.

32. Iz saslušanja svjedoka Davora Peruško utvrđeno je da je on zaposlenik tuženika od rujna 2011. sada na mjestu direktora Sektora maloprodaje, a dolaskom u Inu zatekao je ugovor koji je napisan kao novi ugovorni odnos između stranaka, tako da nije sudjelovao u pregovorima ni sastavljanju ugovora. Navodi kako je uz ugovor koji je zaključen 2012. odmah zaključen i anex ugovora u kojem su bile označene cijene, time da su se cijene za svaku godinu trebale posebno dogovarati novim anexima, a uz ugovor su bili i prilozi u kojima su točno bile navedene lokacije i kategorija oglasa prema lokacijama, da li A ili B, a ukupno se radilo 374 oglasne površine. Napominjanje da su za vrijeme ranijeg ugovora bile postavljane oglasne površine bez da je oglasna površina stavljana na površinu u vlasništvu Ine već je dolazilo i do situacija da su stavljane na nekretnine Grada Zagreba ili nekretnine za koje nije postojala nikakva dokumentacija, a pogotovo katastarski izvodi, tako da je situaciju trebalo riješiti nakon zaključenja novog ugovora. Već prilikom zaključenja novog ugovora tužitelj je sam mogao zatražiti katastarske izvode za te nekretnine, dok to prije nije mogao učiniti jer je sve moralo ići preko Ine. Ističe kako je u članku 4. ugovora navedeno što Ina može i mora učiniti, kao što su davanje pisanih punomoći, tlocrti benzinskih postaja i zemljišno knjižni izvadak.

Pojašnjava da su se obračuni za pojedini mjesec, iako je u članku 3. anexa ugovora označena fiksna godišnja naknada koja se plaća prema kategoriji oglasne površine A ili B zapravo obračunavala na način da je tužitelj sam dostavljao podatak koliko je od kojih oglasnih površina prodao, pa je obračun i račun ispostavljen prema njegovim podacima. Navodi kako je u anexu bilo dogovoreno i plaćanje režijskih troškova struje, ali se struja nije obračunavala jer je na benzinskim postajama postojalo uglavnom jedno brojilo pa se nije moglo obračunati koliki bi bio trošak struje za oglasnu površinu koja je bila osvijetljena, jer je dio oglasnih površina bio neosvijetljen. Ističe kako je bilo ugovoreno i plaćanje godišnjeg depozita za oglasne površine, kao i kvartalnog depozita za režijske troškove ali te troškove tužitelj nije podmirio iako je obećao da hoće. Ističe kako je od zaključenja ugovora prolazio rok od godinu dana nakon kojeg je trebalo sklopiti novi anex ugovora, a potraživanja nisu bila plaćena, tako da je početkom rujna 2013. bio zajednički sastanak na kojem je tužitelj pozvan na podmirenje duga, ali je tužitelj osporavao obračun depozita za oglasne površine navodeći da je depozit izračunat na temelju 1000 oglasnih površina koje on nema, dok račune koje je dobio za oglasne površine i koji su ispostavljeni u srpnju mjesecu nije osporavao. Ističe kako tužitelj nije platio ni depozit za režijske troškove. Pojašnjava kako je tužitelj pozivam na plaćanje u dodatnom roku i to samo za iznos koji nije bilo moguće naplatiti preko izdanih zadužnica, ali je tužitelj odgovorio pismom od 29. siječnja 2014. iz kojeg je bilo vidljivo da dugovanje ne misli platiti tako da je on osobno potpisao obavijest o raskidu ugovora, ali je tužitelj osporavao da bi ugovor bio raskinut i unatoč raskidu tužitelj i dalje koristi sve oglasne

površine osim nekoliko koje su uslijed modernizacije benzinskih postaja bile maknute ili uništene.

33. Iz saslušanja zakonskog zastupnika tužitelja Damira Petrušić utvrđeno je da je s tuženikom imao zaključen ugovor od 2002. na četiri godine koji se automatski produžavao, ali je nakon trećeg produžetka raskinut. Navodi kako je 2010. bio raspisan javni natječaj i ugovor je zaključen 20. rujna 2012. koji je bio detaljniji i kompleksniji. Napominje da je obaveza tuženika prvenstveno bila ishođenje cjelokupne dokumentacije za ponovno dobivanje suglasnosti od lokalnih uprava odnosno nadležnih tijela lokalnih uprava. Naime, od prvog ugovora 2002. tužitelj je 2003. podnio zahtjeve za sve željene pozicije oglasnih prostora kojih je u tijeku sedam godina označeno 1880 oglasnih površina pa je temeljem te količine oglasnih površina u novom ugovoru bilo dogovoreno da će se postojeće površine proširiti na minimum 1000 komada. Smatra kako čl 4. toč. 1. Ina nije ispoštovala u cijelosti.
Ističe kako nakon zaključenja ugovora tuženik nije odmah počeo ispostavljati fakture za naknadu za oglašene površine, a za naknadno ispostavljenih osam računa, obračun nije vršen po izvješću tužitelja o prodanim površinama i oglasima, nego isključivo prema ugovoru u kojem je cijena po oglasnoj površini, prema kategoriji, bila označena godišnje, znači po postojećoj oglasnoj površini koja je u funkciji. pa iz ugovora proizlazi da je cijena po oglasnoj površini, prema kategoriji, mjesečno bila 170,00 kn ili manje, a kako je to i u računima obračunato. Ističe kako su u ispostavljenim računima uzete u obzir sve površine bez obzira da li su u funkciji ili ne, da li su oštećene, da li spadaju u 25% površine date tuženiku i dr. a koji obračuni su trebali biti sačinjeni na temelju izviješća tužitelja koje je proslijeđeno tuženiku u ožujku 2013. i nadlaje svaki mjesec, tako da su fakture od rujna 2013. pa nadalje bile sačinjene prema stvarnim količinama s kojima se on složio i koje nisu bile sporne tako da je tužitelj naknadno počeo plaćati i do kraja 2013. platio oko 390.000,00 kn ali ne zna da li su tim uplatama plaćeni svi računi do kraja 2013., ali depozit nije plaćen, ni za oglasnu površinu, jer smatra da nije bilo svrhe plaćati depozit obzirom na plaćene račune, a depozit za režijske troškove nije plaćen iz razloga što tuženik nije niti napravio obračun niti dostavio fakture za režijske troškove. Ističe kako je morao potpisati ugovor koji mu je ponuđen radi ranijih ulaganja. Smatra da je ukupno plaćeno po svim računima za zakup prostora 409.514,00 kn time da je manji dio plaćen početkom 2014. Ne sporim da je u očajnom stanju možda rekao da, ako neće čekati na naplatu, neka puste zadužnice na naplatu radi čega mi je račun bio blokiran pa je bio prisiljen provesti predstečajnu nagodbu.
Navodi da mu je tuženik je u 03. mjesecu 2014. ispostavio račun za 12. mjesec 2013. a od 01. mjeseca 2014. i nakon raskida nije ispostavljen ni jedan račun.
Priznaje kako glasne površine koristi od raskida ugovora, odnosno permanentno od početka 2014. i uredno svaki mjesec izdaje svoja izvješća i dostavlja ih tuženiku e-mailom kao i prije.
Ne spori da postoji obaveza plaćanja tužitelja prema tuženiku za oglašavanje na svim oglasnim prostorima do danas, ali isto tako postoji obaveza tuženika za naknadu štete jer smatra kako je tužitelju nije bilo onemogućeno poslovanje, kako za sve ranije i prvotno postavljene oglasne prostore od kojih je 39 tuženik skinuo u rekonstrukciji i nije vratio, 30 je ukradeno, dio ih je van funkcije kao neispravan jer Ina nije dopustila da ih poprave, tako da je u funkciji sada 157 oglasnih površina, ukupno A i B kategorije. Pojašnjava kako naknada štete koju traži obuhvaća štetu koja mu je nastala jer mu nije omogućeno proširenje na 1000 ili više oglasnih površina budući bez te količine oglasnih površina, uzimajući da je i 25% površina

ustupljeno tuženiku, nije poslovanje rentabilno. Isto tako, šteta se sastoji i u tome što i postojeće površine nisu bile osvijetljene kao što je bilo dogovarano, a sva šteta obračunata je u odnosu na ugovoreno vrijeme od 10 godina.

34. Iz saslušanja Zrinke Putrić utvrđeno je da je ona zaposlena kod tuženika već 35 godina, a 2012. je radila na radnom mjestu samostalnog referenta za podršku poslovanju u Službi marketinga i bila zadužena za EKO MEDIU na poslovima izdavanja računa za iskoristive oglasne površine na benzinskim stanicama, održavala kontakt između benzinskih postaja i EKO MEDIE u pogledu kojekakvih problema oko oglasnih površina te održavala kontakt sa Lucijom Ivkić kao zaposlenicom tužitelja te kontaktirala s tehničkom službom INA-e vezano za probleme u pogledu postojećih oglasnih površina. Pojašnjava kako su se računi koje je izdavala odnosili isključivo na komercijalno iskorištene oglasne površine te su se računi radili zbirno. Navodi kako računi nisu uredno plaćani, nego u više navrata, nezavisno o dospijeću. Poznato joj je da je ugovor raskinut, a razlog je bio nepodmirenje dugovanja. Sjeća se da je cijelo vrijeme do raskida ugovora, temelju izvješća EKO MEDIE o broju komercijalno iskorištenih površina, izdavala račune te je za cijeli period uvijek bio isti broj oglasnih površina, što znači da nije došlo do povećanja tj. postavljanja novih oglasnih površina. Navodi kako je bila zadužena i za dostavljanje dokumentacije za legalizaciju oglasnih površina na benzinskim postajama. Prilikom zaključenja Ugovora, s obzirom da su već bile postavljene oglasne površine od ranije, za njih 116, nije bila ishođena potrebna dokumentacija i odobrenje za korištenje, pa je u odnosu na to od tužitelja traženo da prvo ishodi navedena odobrenja. Za ova odobrenja postojala je stara dokumentacija koja je bila starija od šest mjeseci, pa je INA morala dostavljati podatke o brojevima zk čestica na kojima se pojedina postaja nalazila, gruntovne izvatke i posjedovne listove. Sjeća se da je i nakon raskida ugovora EKO MEDIA dostavljala podatke o broju iskorištenih oglasnih površina, ali ona nije više izdavala račune.

35. Iz saslušanja Gordane Stipić utvrđeno je da ona radi u INA-i od 2010. ali nije sudjelovala niti u pregovorima niti u izradi ugovora koji je dobila na uvid jer je bila direktor Službe marketinga, koji je u poslovnoj suradnji između stranaka imao 25% oglasnih površina EKO MEDIA besplatno za svoje potrebe. Napominje kako je sve odrađivala gđa Putrić npr. izdavala račune, a je sudjelovala samo u nekim spornim pitanjima ili eskalacijama, kao npr. prilikom rekonstrukcija benzinskih postaja gdje je trebalo intervenirati s drugim službama ili premještati oglasne površine. Ističe kako je fakturiranje oglasnih površina za EKO MEDIU vršeno na temelju njihovih dostavljenih podataka. Poznato joj je da je po izdanim računima dolazilo do kašnjenja u plaćanju i do dugovanja, ne samo po računima nego nije bio plaćen ni ugovoreni depozit, pa se dugovanje tužitelja gomilalo , što je bio i osnovni razlog za raskid.

36. Iz saslušanja svjedoka Ilijane Palčec utvrđeno je da je ona u mirovini od 2011. tako da joj ništa nije poznato o sklopljenom ugovoru između tužitelja i tuženika, ali su pregovori i sastanci koji su prethodili sklapanju ugovora održavani tijekom 2010. na kojima je i ona sudjelovala, a dogovarali su se uvjeti poslovne suradnje, ali se detalja ne sjeća.

37. Sud nije posebno cijeno iskaz svjedoka Ilijane Palčec jer joj ništa o međusobnom odnosu stranaka nije poznato, niti je sudjelovala u pregovorima prije zaključenja ugovora.

38. Sud je poklonio vjeru saslušanim svjedocima Davoru Petruško, Gordani Stipić i Zrinki Putrić jer su iskazivali suglasno logično i uvjerljivo. Svi svjedoci, a što u svom iskazu ne spori ni zakonski zastupnik tužitelja su naveli kako je tužitelj kasnio s plaćanjem ispostavljenih računa, što je bio osnovni razlog za raskid ugovora o poslovnoj suradnji.

39. Dakle ovaj sud smatra kako je raskid ugovora o poslovnoj suradnji osnovano raskinut jer je temeljem čl. 361. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 78/2015., 29/2018., dalje u tekstu: ZOO) propisano, kad je ispunjenje obveze u određenom roku bitan sastojak ugovora, pa dužnik ne ispuni obvezu u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu. Među strankama nije sporno da tužitelj kao dužnik nije u određenom roku iz čl. 5. st. 5.1.6. ugovora o poslovnoj suradnji uredno uplaćivao sve naknade i depozite za postavljanje i korištenje oglasnih površina na BP INA, sukladno odredbama ugovora ispunio svoju obvezu, odnosno nije platio dugovanja tuženiku nego je nastavio koristiti oglasne površine i dalje za to ne plaćajući ništa, tako da je ugovor raskinut po samom zakonu, slijedom čega je odbijen tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži utvrđenje da postoji pravni odnos između tužitelja i tuženika temeljem ugovora o poslovnoj suradnji i odlučeno kao u toč. I izreke presude.

40. Sud smatra i kako je drugi dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži povlaćenje s naplate bjanko zadužnice neosnovan jer je temeljem ugovora o poslovnoj suradnji tuženik bio ovlašten poslati na naplatu bjanko zadužnice, a pored toga zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu priznaje da je sam pozvao tuženika da dospjelo, a nenaplaćeno dugovanje naplati po bjanko zadužnicama, slijedom čega odlučeno kao u toč. I izreke presude.

41. Temeljem čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika. Temeljem čl. 221 a. ZPP-a pak, sud ako na temelju izvedenih dokaza (čl. 8. ZPP-a) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

Dakle, dužnost stranaka jest da u parnici iznesu činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve te da predlože dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi. Na strankama je da sud uvjere u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost njihovih zahtjeva. Ukoliko sud ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu te formirati određeno uvjerenje, oslanjajući se na svoju savjest i slobodnu ocjenu dokaza, primijeniti će pravila o teretu dokazivanja.

Pravila o teretu dokazivanja su u osnovi pravila materijalnog prava koje mjerodavno za ocjenu osnovanosti istaknutog tužbenog zahtjeva. Ona obavezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu u svoju korist poziva, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

42. Kako, dakle, tužitelj tijekom postupka nije dokazao koje je to ugovore i s kojim tvrtkama sklopio radi oglašavanja na oglasnim površinama na benzinskim postajama tuženika, to nije dokazao izmaklu dobit pa je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a u vezi s čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a utvrđeno da tuženik nije

dužan izdati tužitelju tabularnu izjavu podobnu za uknjižbu prava zaloga u iznosu od 1.053.000,00 eur i odlučeno kao u točki I izreke presude.

43. Što se tiče alternativnog tužbenog zahtjeva za naknadu štete u iznosu od 95.607.783,30, šteta je umanjenje nečije imovine (arg. iz čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 41/08, NN 125/11, dalje ZOO) a tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje (čl. 1045. st. 1. ZOO-a).

Odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu (štetnik) počinila protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete (oštećenik) i ako postoji uzročno-posljedična veza između štetne radnje i štete kao posljedice, a sve navedene pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene.

Slijedom navedenog, proizlazi da su pretpostavke odgovornosti za štetu: 1. subjekti odgovornosti za štetu, 2. štetna radnja štetnika, 3. šteta, 4. uzročna veza između štetne radnje i štete i 5. protupravnost.

Sud smatra kako tuženik (štetnik) nije počinio protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete, pa ne može ni postojati uzročna veza između štetne radnje, koje nema i štete.

44. Dakle, ovaj sud smatra kako se nisu kumulativno ispunile sve pretpostavke za odgovornost tuženika za naknadu štete tužitelju.

Dakle ovaj sud smatra da tužitelj nije dokazao da mu je nastala šteta, da bi za tu štetu bio odgovoran tuženik, tužitelj nije dokazao bilo koju protupravnu radnju tuženika, slijedom čega je valjalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i odlučiti kao u toč. I. izreke presude.

45. Odluka o trošku parničnog donesena je na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14 i 118/14)

Tuženiku su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku a odnose se na sastav odgovora na tužbu u iznosu od 100.000,00 kn, sastav podnesaka 13. ožujka 2015., 16. kolovoza 2016. 7. rujna 2016., 31. kolovoza 2017., 3. kolovoza 2020., 4. kolovoza 2021. u iznosu od po 100.000,00 kn (Tbr.8.1.), sastav podneska od 6. veljače 2020. u iznosu od 500,00 kn (Tbr.8.3.), trošak zastupanje na ročištu 17. veljače 2016., 13. rujna 2016., 26. siječnja 2017., 14. veljače 2018., 19. ožujka 2018., 19. prosinca 2018., 21. prosinca 2018., 15. rujna 2021., 26. listopada 2021. i 17. veljače 2022. u iznosu od po 100.000,00 kn (Tbr.9.1.), trošak zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 500,00 kn (Tbr.9.3.), dakle ukupno 1.501.000,00 kn uvećano za PDV 25% u iznosu od 375.250,00 kn (Tbr.42.), dakle ukupno 1.876.250,00 kn, kao i trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn temeljem Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 53/19), dakle sveukupno 1.881.250,00 kn, slijedom čega je odlučeno kao u toč. III izreke presude.

Zagreb, 28. ožujka 2022.

SUDAC:
Maja Jurovicki

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:
1. Tužitelj po pun. uz nalog za sud. pristojbu
2. Tuženik po punomoćniku
3. kal 30 dana

Dokument je elektronički potpisan:
MAJA JUROVICKI

Vrijeme potpisivanja:
28-03-2022
14:10:28

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233733383813838373732
L=ZAGREB
S=JUROVICKI
G=MAJA
CN=MAJA JUROVICKI

Broj zapisa: **eb308-8c6e1**

Kontrolni broj: **0a419-b1107-168dc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JUROVICKI, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
**https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/**

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.